

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

8.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาพฤติกรรมกรรมการป็นภาษา และทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพ จำนวนทั้งสิ้น 41 คน บุคคลต่างชั้นอาชีพเป็นบุคลากรที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงแรม ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการป็นภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพ พร้อมทั้งศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการป็นภาษาโดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยได้นำเสนอในบทที่ 4-5-6 และ 7 ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

8.1.1 พฤติกรรมการป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทยของบุคลากรโรงแรม

งานวิจัยนี้ได้ทำการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทย ในด้านการออกเสียงและการใช้คำ ด้านการออกเสียงผู้วิจัยนับเสียงที่นำมาป็นในบริบทภาษาไทยเมื่อออกเสียงเป็นแบบภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า โดยรวมบุคลากรโรงแรมมีพฤติกรรมกรรมการป็นภาษาด้านการออกเสียงเป็นแบบภาษาอังกฤษในหลายลักษณะ เสียงที่บุคลากรโรงแรมออกเป็นแบบภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ เสียงพยัญชนะเดี่ยวท้ายพยางค์ พยัญชนะควบกล้ำต้นพยางค์ และ พยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ ส่วนเสียงที่พบว่าออกเป็นแบบภาษาอังกฤษน้อย ได้แก่ พยัญชนะควบกล้ำท้ายพยางค์ การลงเสียงหนัก และการออกเสียงสระเป็นแบบภาษาอังกฤษ ในด้านความถี่ของการออกเสียงสรุปได้ว่า โดยรวมบุคลากรโรงแรมมีการป็นเสียงแบบภาษาอังกฤษในภาษาไทยเกือบ 1 ครั้ง จากจำนวนข้อความประมาณ 3-4 บรรทัด

ส่วนพฤติกรรมกรรมการป็นภาษาในด้านการใช้คำนั้น ผู้วิจัยนับคำ และวลีภาษาอังกฤษที่เข้ามาป็นในการสัมภาษณ์ที่ไม่เป็นชื่อเฉพาะ ผลการวิเคราะห์พบว่า โดยรวมบุคลากรโรงแรมนำคำเข้ามาป็นประมาณ 2-3 ครั้ง จากจำนวนข้อความประมาณ 3-4 บรรทัด สรุปได้ว่าพฤติกรรมกรรมการป็นภาษา

โดยภาพรวมของบุคลากร โรงแรมนั้นจะป็นลักษณะภาษาอังกฤษทั้งเสียงและคำ โดยในข้อความที่มีความยาว 100 พยางค์ หรือประมาณ 3-4 บรรทัด จะมีคำและวลีภาษาอังกฤษป็นอยู่ 2-3 ครั้ง ในขณะที่เดียวกันก็ออกเสียงเป็นแบบภาษาอังกฤษประมาณ 1 ครั้ง

8.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทย กับ ชั้นอาชีพของบุคลากรโรงแรม

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า คนที่อยู่ในชั้นอาชีพที่สูงจะพูดป็นภาษามากกว่าคนที่อยู่ในชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า ผลการวิจัยพบว่า ชั้นอาชีพที่ 1 ชั้นอาชีพที่ 2 และ ชั้นอาชีพที่ 3 พูดป็นภาษาเท่าๆกัน ส่วนชั้นอาชีพที่ 4 พูดป็นภาษาน้อยที่สุด ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเนื่องมาจากลักษณะงานของชั้นอาชีพที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ที่ทำงานในตำแหน่งพนักงานต้อนรับ พนักงานในศูนย์บริการธุรกิจ เป็นต้น บุคคลในชั้นอาชีพนี้มีหน้าที่ต้อนรับและติดต่อเรื่องธุรกิจของแขกที่เป็นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศโดยตรง และได้สื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศมากกว่าชั้นอาชีพอื่นเป็นผลให้ชั้นอาชีพที่ 3 พูดป็นภาษามากเกินกว่าที่คาดไว้คือ มีพฤติกรรมกรป็นภาษาเท่ากับชั้นอาชีพที่ 1 และ 2 และมีพฤติกรรมแตกต่างจากชั้นอาชีพที่ 4 ที่เป็นชั้นอาชีพที่ใกล้เคียงกันอย่างชัดเจน

ที่กล่าวมาเป็นการสรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรป็นภาษา กับชั้นอาชีพเมื่อผู้วิจัยได้คุมตัวแปรที่สนคติดต่อภาษาอังกฤษและต่อการป็นภาษาแล้วสามารถสรุปได้ดังนี้

เมื่อคุมที่สนคติดต่อภาษาอังกฤษแล้วพบว่า ชั้นอาชีพยังคงเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้กลุ่มที่ชอบภาษาอังกฤษมากพูดป็นภาษาต่างกันและเรียงลำดับลดหลั่นเช่นเดิมที่ค้นพบในผลการวิเคราะห์ที่พบเบื้องต้นคือ ชั้นอาชีพที่ 1 ชั้นอาชีพที่ 3 ชั้นอาชีพที่ 2 และ 4 ตามลำดับ

เมื่อคุมที่สนคติดต่อการป็นภาษาแล้วพบว่า พฤติกรรมกรป็นภาษากับชั้นอาชีพมีความสัมพันธ์ในกลุ่มที่มีความเห็นเป็นกลางต่อการป็นภาษา และกลุ่มที่ไม่ชอบการป็นภาษาเท่านั้น ในกลุ่มที่มีความเห็นเป็นกลางต่อการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทย คนที่อยู่ในชั้นอาชีพที่สูงจะพูดป็นภาษามากกว่าคนที่อยู่ในชั้นอาชีพที่ต่ำกว่า ส่วนกลุ่มที่ไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทย บุคคลต่างชั้นอาชีพพูดป็นภาษาต่างกันแต่ไม่เรียงลำดับจากชั้นอาชีพที่สูงสุดไปต่ำสุด กล่าวคือชั้นอาชีพที่ 3 มี

แนวโน้มว่าพฤติกรรมกับทัศนคติจะสวนทางกัน ส่วนชั้นอาชีพที่ 1 และ 4 พฤติกรรมการป็นภาษากับทัศนคติต่อการป็นภาษานั้นเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

8.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทย กับ ทัศนคติทางภาษา

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า บุคคลที่ชอบภาษาอังกฤษและชอบการป็นภาษาจะพูดป็นภาษามากกว่าคนที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ และไม่ชอบการป็นภาษา

ผลการวิเคราะห์ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจากแบบสอบถามพบว่า มีบุคคลที่ชอบภาษาอังกฤษมาก และมีบุคคลที่ชอบภาษาอังกฤษในระดับปานกลางเท่านั้น ไม่พบว่าบุคคลใดที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยคิดว่าโดยลักษณะงานของบุคคลต่างชั้นอาชีพที่เป็นบุคลากร โรงแรมส่งเสริมให้รักษาบริการแล้วยังรักษาภาษาอังกฤษอีกด้วย เพราะภาษาอังกฤษเป็นเสมือนหัวใจสำคัญในการให้บริการแก่ที่เป็นชาวต่างประเทศ ส่วนทัศนคติต่อการป็นภาษานั้นพบว่ามีทั้งบุคคลที่ชอบ มีความเห็นเป็นกลาง และไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทย

เมื่อบุคคลต่างชั้นอาชีพมีความคิดเห็นต่อภาษาได้แตกต่างกันแล้ว ผู้วิจัยจึงทดสอบว่า คนที่ชอบภาษาอังกฤษ จะชอบการพูดป็นภาษาด้วยหรือไม่ ผลการศึกษาพบว่า คนที่ชอบภาษาอังกฤษอาจจะชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยด้วยหรือไม่ก็ได้ เมื่อบุคคลต่างชั้นอาชีพมีความคิดเห็นต่อภาษาอังกฤษและต่อการป็นภาษาไม่สอดคล้องกันแล้ว ผู้วิจัยจึงได้แยกศึกษาว่า พฤติกรรมการป็นภาษากับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ และ พฤติกรรมการป็นภาษากับทัศนคติต่อการป็นภาษานั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการป็นภาษากับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษพบว่า คนที่ชอบภาษาอังกฤษมากก็จะพูดป็นภาษามากกว่าคนที่ชอบภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการป็นภาษากับทัศนคติต่อการป็นภาษานั้นพบว่า คนที่มีความเห็นเป็นกลางต่อการป็นภาษาจะพูดป็นภาษามากที่สุด รองลงมาคือคนที่ชอบและไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยตามลำดับ

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการป็นภาษากับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษโดยคุณชั้นอาชีพแล้วพบว่า ความจริงที่ค้นพบว่าคนที่ชอบภาษาอังกฤษจะพูดป็นภาษามากกว่าคนที่ชอบ

ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางนั้นเป็นจริงเฉพาะชั้นอาชีพการจัดการ หรือชั้นอาชีพสูงสุดเท่านั้น ส่วนชั้นอาชีพอื่นไม่ว่าจะชอบภาษาอังกฤษหรือไม่ก็พูดปนภาษาพอกัน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรปนภาษากับทัศนคติต่อการภาษาเมื่อคุมชั้นอาชีพพบว่า พฤติกรรมกรปนภาษากับทัศนคติต่อการปนภาษามีความสัมพันธ์ในชั้นอาชีพที่ 1 , 2 และ 4 เท่านั้น ในชั้นอาชีพที่ 1 และ 4 นั้นพบว่า คนที่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยนั้นจะพูดปนภาษามากกว่าคนที่ไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย ส่วนชั้นอาชีพที่ 2 พฤติกรรมกรปนภาษาสวนทางกับทัศนคติต่อการปนภาษากว่าคือคนที่มีความเห็นเป็นกลางต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยจะพูดปนภาษามากกว่าคนที่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนชั้นอาชีพที่ 3 ก็เช่นกันมีแนวโน้มว่าคนที่ไม่ชอบการปนภาษาจะพูดปนภาษามากที่สุดรองลงมาคือ คนที่ชอบและมีความเห็นเป็นกลางต่อการพูดปนภาษาตามลำดับ

8.1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ทัศนคติทางภาษา และชั้นอาชีพ

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า มีสหสัมพันธ์ในทางบวกระหว่าง ชั้นอาชีพ พฤติกรรม และทัศนคติต่อภาษา กล่าวคือ คนที่อยู่ในชั้นอาชีพสูงจะพูดปนภาษามากในขณะที่เดียวกันก็ชอบภาษาอังกฤษและชอบการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรชั้นอาชีพกับทัศนคติทางภาษาไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ไม่ว่าจะอยู่ในชั้นอาชีพที่สูงหรือต่ำ ก็ชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยได้เท่าๆกัน ซึ่งส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นอาชีพ พฤติกรรมกรปนภาษากับ ทัศนคติทางภาษาไม่มี สหสัมพันธ์กันในทางบวกเหมือนดังที่ตั้งสมมติฐานไว้ อย่างไรก็ตามพฤติกรรมกรปนภาษากับชั้นอาชีพ และพฤติกรรมกรปนภาษากับทัศนคติทางภาษายังคงมีความสัมพันธ์กันในลักษณะต่างๆดังที่สรุปไว้ในหัวข้อ 8.1.2 และ 8.1.3 ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรปนภาษากับชั้นอาชีพ และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรปนภาษากับทัศนคติทางภาษานั้นไม่ได้มีความสัมพันธ์กันโดยสมบูรณ์ เพราะต่างถูกแทรกแซงจากตัวแปรอิสระอีกตัวหนึ่งซึ่งเป็นตัวแปรที่คุมไว้หรือกล่าวได้ว่า ตัวแปรทางสังคมได้แก่ ชั้นอาชีพและทัศนคติทางภาษาต่างแทรกแซงซึ่งกันและกัน ทำให้ตัวแปรกรปนภาษากับตัวแปรสังคมมีความสัมพันธ์กันแบบไม่สมบูรณ์

8.2 อภิปรายผล

ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจที่นำมาอภิปรายดังนี้

8.2.1. การปนภาษา

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นแล้วว่า พฤติกรรมการปนภาษาของบุคลากร โรงแรมนั้นจะปนทั้งด้านการออกเสียงและการใช้คำ เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของภาษาอังกฤษที่นำมาปนนั้นจะพบว่าบุคลากร โรงแรมจะปนด้านเสียงน้อยกว่าด้านการใช้คำ และกล่าวได้ว่าอิทธิพลทางเสียงของภาษาอังกฤษที่มีต่อผู้พูดภาษาไทย ยังไม่มากพอที่จะทำให้ระบบเสียงภาษาไทยเปลี่ยน

ส่วนพฤติกรรมการปนภาษาด้านการใช้คำผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า คำศัพท์ และวลีภาษาอังกฤษที่นำมาปนส่วนมากเป็นคำศัพท์ และวลีที่ใช้อยู่สายงานของโรงแรมอยู่แล้ว เช่น “check in” , “check out” , “reservation” , “executive floor” , “room service” , “lobby” เป็นต้น ส่วนคำศัพท์ที่มักไม่พบในสายงานโรงแรมโดยตรงนั้นจะพบค่อนข้างน้อย เช่น “movie” , “project” , “flight” , “super sport” , “passport” , “jogging” , “game show” เป็นต้น ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าบุคลากรของโรงแรมคุ้นเคยกับการใช้คำศัพท์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสายงานโรงแรมซึ่งเป็นภาษาอังกฤษอยู่แล้ว คำศัพท์ต่างๆ เหล่านี้มักถูกใช้เป็นปกติในการให้บริการของโรงแรมเพื่อความกระชับ และความเข้าใจตรงกัน เช่น การพูดคำว่า “check in” แทนคำว่า “ การเข้าห้องพัก” “ check out” แทนคำว่า “การคืนห้องพัก” “walk- in -guest” แทนคำว่า “ แขกที่ไม่ได้ทำการจองห้องพักไว้ก่อน” “high season” แทนคำว่า “ช่วงเวลาที่ผู้มาท่องเที่ยวมาก” “low season” แทนคำว่า “ช่วงเวลาที่ผู้มาท่องเที่ยวน้อย” “steward” แทนคำว่า “พนักงานที่มีหน้าที่ทำความสะอาดภาชนะในครัว” “butler” แทนคำว่า “พนักงานต้อนรับประจำห้องพักสำหรับแขกบุคคลสำคัญ” เป็นต้น คำศัพท์และวลีภาษาอังกฤษที่นำมาปนส่วนใหญ่จะกระชับเหมาะกับงานโรงแรมที่ต้องการความสะดวก และรวดเร็ว จึงเป็นเหตุผลให้บุคลากร โรงแรมปนภาษาด้านการใช้คำค่อนข้างมาก เพราะเคยชินกับการใช้คำศัพท์ดังกล่าวอยู่แล้ว

8.2.2 ชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะมีพฤติกรรมกรรมการปณานาเกินกว่าที่คาดไว้

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการปณานากับชั้นอาชีพพบว่า ชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะมีพฤติกรรมเกินกว่าที่คาดไว้ กล่าวคือ ชั้นอาชีพที่ 3 น่าจะมีพฤติกรรมกรรมการปณานาน้อยกว่าชั้นอาชีพที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นชั้นอาชีพที่สูงกว่า กลับพบว่าชั้นอาชีพที่ 3 มีพฤติกรรมกรรมการปณานาเท่ากับชั้นอาชีพที่ 1 และ 2 ในขณะที่เดียวกันก็มีพฤติกรรมกรรมการปณานามากกว่าชั้นอาชีพที่ 4 อย่างชัดเจนทั้งๆที่เป็นชั้นอาชีพที่ใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาถึงขณะงานของแต่ละชั้นอาชีพแล้วพบว่า ชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะ และชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะครึ่งเดียวเป็นชั้นอาชีพที่มีหน้าที่ต้อนรับแขกและให้บริการของทางโรงแรมโดยตรง โดยเฉพาะในชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะเป็นบุคคลที่ทำหน้าที่ในตำแหน่งพนักงานต้อนรับส่วนหน้า อาคันตุกะสัมพันธ์ พนักงานศูนย์บริการธุรกิจ ล้วนเป็นตำแหน่งที่ต้องสื่อสารและทำความเข้าใจกับแขกในการให้บริการด้านต่างๆของโรงแรม จึงเป็นเรื่องปกติที่บุคคลในชั้นอาชีพนี้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนั้นยังพบว่าบุคลากรในชั้นอาชีพที่ 3 ทุกคนชอบภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลทั้งสองประการนี้ทำให้บุคคลชั้นอาชีพที่ 3 พูดปณานามากกว่าที่คาดไว้คือมีพฤติกรรมกรรมการปณานาพอกับชั้นที่ 1 และ 2 และมีพฤติกรรมกรรมการปณานามากกว่าชั้นอาชีพที่ 4 อย่างชัดเจน

8.2.3 ทักษะติดต่อภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรสำคัญของพฤติกรรมกรรมการปณานาในชั้นอาชีพที่สูงสุดเท่านั้น

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการปณานากับทักษะติดต่อภาษาอังกฤษโดยคุมชั้นอาชีพแล้วพบว่า ในชั้นอาชีพการจัดการเท่านั้นซึ่งคนที่ชอบภาษาอังกฤษจะพูดปณานามากกว่าคนที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ ส่วนชั้นอาชีพอื่นๆได้แก่ชั้นอาชีพที่ 2 และ 4 ไม่ว่าจะชอบภาษาอังกฤษหรือไม่ก็พูดปณานาเท่าๆกัน ผู้วิจัยคิดว่าความเป็นผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษของชั้นอาชีพที่ 1 ประกอบกับชั้นอาชีพนี้มีประสบการณ์และภูมิหลังทางการศึกษาสูงกว่าทุกๆชั้นอาชีพ จึงทำให้ชั้นอาชีพการจัดการซึมซับและคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็วกว่าผู้ที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษที่อยู่ในชั้นอาชีพเดียวกัน เมื่อพูดภาษาไทยผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษที่อยู่ในชั้นอาชีพนี้มักนำภาษาอังกฤษเข้ามาปณานามากจนแตกต่างอย่างชัดเจนจากคนที่ชอบภาษาอังกฤษน้อยกว่าในชั้นอาชีพเดียวกัน

8.2.4 ความสอดคล้องกันระหว่างพฤติกรรมการป็นภาษากับทัศนคติต่อการป็นภาษาของคนชั้นอาชีพสูงสุดและต่ำสุด

เป็นที่ทราบในบทที่ 7 แล้วว่าบุคคลในชั้นอาชีพที่ 1 และชั้นอาชีพที่ 4 ที่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยก็จะพูดป็นภาษามาก หากไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยก็จะพูดป็นภาษาน้อย แสดงให้เห็นว่าค่านิยมและพฤติกรรมของชั้นอาชีพที่สูงสุดและต่ำสุดนั้นสอดคล้องกัน ที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยคิดว่า บุคคลในทั้งสองชั้นอาชีพนี้เป็นกลุ่มที่กล้าแสดงความคิดอย่างตรงไปตรงมาต่อการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทย เนื่องจากมีความพอใจและยอมรับกับสถานะทางสังคมที่เป็นจริงของตน เมื่อต้องแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยจึงกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมาและมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมการป็นภาษาของตน

8.2.5 การสวนทางกันระหว่างทัศนคติต่อการป็นภาษากับพฤติกรรมการป็นภาษาในชั้นอาชีพระดับกลาง

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่น่าสนใจเกี่ยวกับชนชั้นกลาง กล่าวคือ ชั้นอาชีพหัวหน้างาน และชั้นอาชีพที่อาศัยความชำนาญเฉพาะ ซึ่งจัดได้ว่าเป็นชนชั้นกลางของบุคลากรโรงแรม และอาจเป็นชนชั้นกลางของสังคมทั่วไปด้วย มีพฤติกรรมการป็นภาษาสวนทางกับทัศนคติต่อการป็นภาษา ในชั้นอาชีพที่ 3 คนที่ไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยกลับพูดป็นภาษามากที่สุด คนที่ชอบหรือมีความเห็นเป็นกลางต่อการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยพูดป็นภาษาน้อยกว่าตามลำดับ ส่วนชั้นอาชีพที่ 2 นั้นพบว่า คนที่มีความเห็นเป็นกลางต่อการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยพูดป็นภาษามากกว่าคนที่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยอย่างชัดเจน กล่าวได้ว่า ชั้นอาชีพระดับกลางหรือ อาจเป็นชนชั้นกลางของสังคมไทยมีค่านิยมกับพฤติกรรมไม่สอดคล้องกัน ผู้วิจัยคิดว่า ชั้นอาชีพที่ 2 และ 3 นั้นไม่กล้าแสดงความคิดเห็นที่แท้จริงของตนต่อการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทย ผู้อนุรักษ์ภาษาไทยมักกล่าวว่า “การพูดไทยคำอังกฤษคำ” นั้นเป็นการทำทาสภาษาไทย ในทางตรงกันข้ามกับคนไทยส่วนใหญ่ที่เห็นว่า การพูดภาษาอังกฤษป็นไทยนั้นเป็นลักษณะการใช้ภาษาของผู้ที่มีความรู้สูงซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีศักดิ์ศรีในสังคม ฉะนั้นการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทยจึงเป็นการใช้รูปภาษาที่มีศักดิ์ศรี แต่ก็ถูกตำหนิโดยบางกลุ่มที่มีอำนาจ จึงอาจถือว่าการป็นภาษาเป็นศักดิ์ศรีแฝง ด้วยเหตุนี้เองชั้นอาชีพระดับกลางจึงไม่แสดงความคิดเห็นที่แท้จริงต่อการใช้ภาษาอังกฤษป็นไทย คือให้ความเห็นในทาง

ถบต่างๆที่พูดปนภาษามาก เนื่องจากเกรงว่าผู้ที่มีอำนาจจะตำหนิแต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการการยอมรับจากสังคมทั่วไปมากกว่าที่เป็นอยู่ จึงมีพฤติกรรมการปนภาษาสวนทางกับทัศนคติต่อการปนภาษา

8.3. ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการปนภาษา และทัศนคติทางภาษาของบุคคลต่างชั้นอาชีพที่เป็นบุคลากรในสถานประกอบการ ผู้วิจัยขอเสนอแนะที่ควรทำวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

8.3.1 ศึกษาพฤติกรรมการปนภาษาอังกฤษ ของบุคคลต่างชั้นอาชีพในหน่วยงานอื่นที่บุคคลในชั้นอาชีพหนึ่งอาชีพใด ไม่ได้มีโอกาสได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษ โดยหน้าที่เป็นประจำมากกว่าชั้นอาชีพอื่นๆ เช่น เป็นบุคคลที่ทำงานอยู่เบื้องหลังเหมือนกัน มีความแตกต่างกันเพียงในเรื่องของชั้นอาชีพจริงๆเท่านั้น และศึกษาเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังของการมีทัศนคติต่อการปนภาษาต่างกันของบุคคลในแต่ละชั้นอาชีพ เช่น ความเห็นว่าเป็นรูปภาษาที่มีศักดิ์ศรี หรือเห็นว่าเป็นรูปภาษาที่ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม เพื่อให้ทราบว่าแต่ละชั้นอาชีพที่มีพฤติกรรมการปนภาษาต่างกันั้นมาจากสาเหตุใด

8.3.2 ในเรื่องของทัศนคติต่อการปนภาษาเพื่อให้ได้ความเห็นที่เป็นจริงต่อปรากฏการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในสังคมไทย ควรขงรูปภาษาที่มีทั้งการปนภาษาและไม่มีการปนภาษามาเปรียบเทียบให้ชัดเจนมากขึ้น

8.3.3 ศึกษาพฤติกรรมการปนภาษาของบุคคลต่างชั้นสังคมเพื่อให้มองเห็นปรากฏการณ์การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในภาพรวมที่ใหญ่ขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้ทราบว่าบุคคลต่างชั้นสังคมจะมีพฤติกรรมการปนภาษาเหมือนอย่างที่เป็นในการศึกษาพฤติกรรมการปนภาษาในบุคคลที่ชั้นอาชีพหรือไม่

8.2.4 ศึกษาพฤติกรรมการปนภาษาโดยนำปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น ประสิทธิภาพและความถนัดในการใช้ภาษาอังกฤษ หรือทัศนคติที่มีต่อการยืมภาษา และการเปิดรับอิทธิพลทางภาษาจากต่างประเทศ